

DE RE MILITARI

VIII

ЙОРДАНИЯ

DE RE MILITARI

Журнал за конфликтите в Леванта и Магреб

Автори: Руслан Трад и Александър Стоянов

Място на издаване: София, България

Дата на издаване: 19.05.2016

Сайт на авторите:

www.ruslantrad.com, www.historyofwars.net

Facebook страници:

<https://www.facebook.com/hystoryofwars>

<https://www.facebook.com/intidar.blog.and.news>

Контакти:

ruslantrad@gmail.com

klubvoennaistoria@gmail.com

За заявки за изготвяне на детайлни карти: klubvoennaistoria@gmail.com

Журналят се издава с подкрепата на медийната платформа
[КлинКлин](#).

АВТОРИТЕ

Руслан Трад

Журналист на свободна практика с фокус върху Близък изток и Северна Африка. Създател на първия български блог за Близък изток, Intidar, както и на организацията Форум за арабска култура. Водил е лекции за политически движения и процеси в Близкия изток в аудитории на Софийски университет, Нов български университет, Червената къща и Дипломатически институт към МВнР. Пътува често в Близкия изток, като публикува репортажи от Ливан, Югоизточна Турция, Тунис, Ирак и Сирия, а през 2014 заснема филм в Иракски Кюрдистан на фронтовите линии с „Ислямска държава“.

Александър Стоянов

Историк и журналист, *magister cum laude* и настоящ докторант от Лайденския университет в Нидерландия. Отговорен редактор и създател на списание “Военна История” и съосновател на “Клуб Военна История”. Автор на множество публикации, посветени на различни проблеми от военната и политическата история на Европа и Близкия Изток. Автор на единствените подробни карти на български език, проследяващи конфликтите в Сирия, Ирак, Либия, Йемен, Нигерия, Афганистан и Сомалия.

НАДПРЕВАРАТА ЗА АЗИЯ

През 1498 година, няколко португалски галеона, носени напред от мусонните ветрове и теченията в Западния Индийски океан, достигат до **град Каликут** в Индия. Там пристигането им предизвиква такава сензация, че те са моментално поканени в двореца на местния владетел – *саморинът*.

Вашку да Гама и момчетата му преминават по улиците на многолюдния град, оглеждайки с почуда пазарите и улиците, сградите и къщите, отделяйки внимание на укрепленията. Когато достигат в двореца и са приети в залата за аудиенции, там се засичат инцидентно с група арабски търговци, идващи от Мароко.

АРАБИТЕ СА ТОЛКОВА ИЗУМЕНИ ДА ВИДЯТ
ИБЕРИЙЦИ В ИНДИЯ, ЧЕ ЕДИН ОТ ТЯХ НЕВОЛНО
ВЪЗКЛИКВА - „ВИЕ ПЪК КАКВО ПРАВИТЕ ТУКИ?“.

През следващите четири века и половина, присъствието на европейците в политиката и търговията на Азия ще бъде всичко друго, но не и инцидентно и случайно. **Португалия, Испания, Холандия, Франция и Великобритания** ще изплетат поредица от сложни политико-икономически мрежи, с които Азия ще бъде постепенно принизена до статуса на депо за суровини (*живи и неживи*) за развиващите се с главоломни темпове западни индустрии. Ала както всяка друга история, и европейската приказка си има край. Той идва бурно, грубо и безпощадно с края на Втората световна война и деколонизацията на Азия. Този процес е свързан с поредица от граждански и военни противоборства, които, в определени страни, все още не са затихнали. След като през 1990 година, двуполусният модел, който реално никога не бе съществувал, рухна, Азия пое по нов път на развитие – път, свързан с неминуемото преминаване на политическата и икономическата инициатива в ръцете на **местните нации и регионални сили**.

На базата на своите ресурси, политическа среда и икономически връзки, през последните две десетилетия на преден план **изпъкнаха три големи сили**, които предизвикаха САЩ и Русия, и успешно успяха да изтласкат старите суперсили

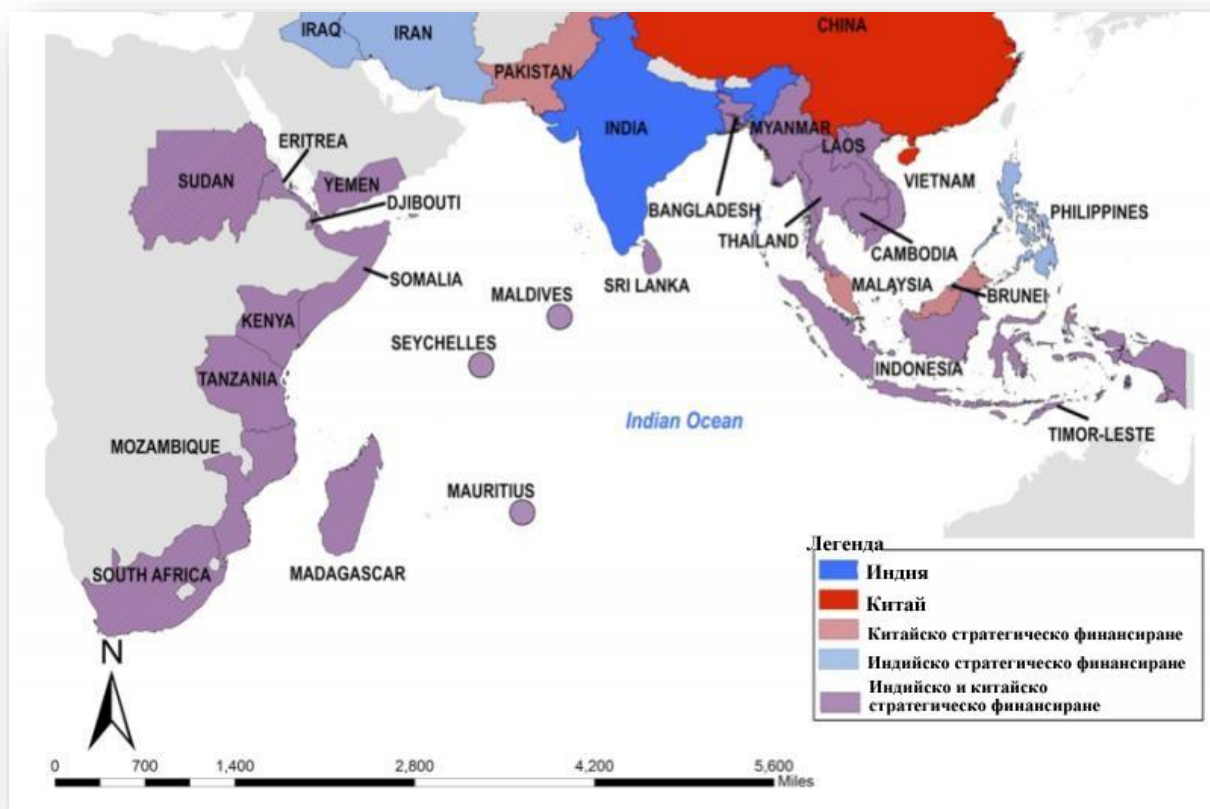
от позицията на абсолютни шампиони в тежка категория. Става въпрос, разбира се, за **Индия, Китай и Япония**. И докато Страната на Изгряващото слънце продължава да поддържа тясно сътрудничество със САЩ, особено по отношение на сигурността и взаимната военна подкрепа, Индия и Китай постепенно влязоха в противоборство, силно напомнящо за Голямата игра, която Великобритания и Русия играеха през втората половина на XIX век.

Докато шахматната партия между Лондон и Петербург се играеше често с помощта на армии и откровено „чалнати“ погранични губернатори, обсебени от манията за лична слава и експанзионизъм, днес **Новата Голяма игра има съвсем различни правила**.

В ЛИЦЕМЕРНАТА ЕПОХА НА ПОЛИТИЧЕСКА
КОРЕКТНОСТ И БРАТСТВО МЕЖДУ НАРОДИТЕ,
ИНДИЯ И КИТАЙ, КОИТО ЕДНОВРЕМЕННО СА ЧАСТ
ОТ НЕФОРМАЛНАТА ОРГАНИЗАЦИЯ BRICS, СА
ПРИНУДЕНИ ДА ПРЕНЕСАТ КОНФРОНТАЦИЯТА СИ
НА ПОЛЕТО НА ИКОНОМИКАТА.

Както се опитват да ни убедят цяла плеяда от къде повече, къде по-малко успешни монографии на тема „Сун Дзъ и съвременния маркетинг“, икономиката е сфера, твърде сходна по своята хищническа среда с военното дело. **Размяната на „финансови шамари“** между Делхи и Пекин определено служи като добра илюстрация на подобна теза. За да постигнат своите цели, Индия и Китай се опитват да се надхитрят една друга, строят магистрала, пристанища и заводи в трети страни, като целта на всяка една от двете, подобно на заплетена игра на „Каркасон“ или „Катан“ е, да се усвоят ресурсите и маршрутите в дадена зона така, че ответният играч да няма опции за настаняване.

От една страна това е полезно за третите страни – Индия и Китай осигуряват средства, чийто мащаб е немислим за джоба на малките икономики. От друга, инвестициите са свързани с прокарване на определено политическо влияние, концентрирано в привличането на определени партии и групи в съответните държави. Това често поставя местните правителства пред дилемата дали да гонят националния си интерес или да следват насоките, зададени от техните финансови патрони в чужбина.

Картата е преведена, а не приготвена от екипа на De Re Militari.

Както горната карта демонстрира, **южната част на Азия е разделена на ясно изразени зони на влияние на Индия и Китай**, които се редуват със сектори, в които и двете държави наливат средства в опит да се преборят една с друга.

Харченето на инвестициите много **напомня на плана Маршал**, наложен от САЩ на Европа след Втората световна война или на дирижирането на енергийните и инфраструктурни проекти в СИВ и сега в това, което минава за Евразийски съюз, от страна на Русия. Казано с други думи – „ние ви даваме едни пари, като пак ние ще ви кажем за какво ще похарчите и от кого точно ще закупите строителните материали, тока, газта, петрола, изтребителите, корабите и т.н и т.н.“ Ако трябва да направим паралел със собствената си история

ТОВА, КОЕТО СЕ СЛУЧВА СЪС СТРАНИ КАТО
ТАЙЛАНД, БИРМА, ЛАОС, МАЛАЙЗИЯ И ПРОЧИЕ,
НАПОМНЯ НА ОНОВА, КОЕТО СЕ СЛУЧВА С
БЪЛГАРИЯ СЛЕД ОСВОБОЖДЕНИЕТО.

Искаме модерна армия – добре; Франция ще ни даде пари, но трябва да си купим техни оръдия и да сме добри със сърбите. Искаме ЖП линия – няма проблем; Германия и Австро-Унгария ще ни дадат пари, обаче ще трябва да спрем да се обичаме с руснаците и ще строим София-Белово (*която обслужва австрийските интереси*), а не Русе-София (*която обслужва руските интереси*).

Паралелно с търсенето на изгодни за проникване региони, двете Велики сили (*нека никои не се съмнява че са точно такива*), трябва да се съобразяват със своите икономически ограничения, както и със следването на определена политическа линия, която няма как да не антагонизира част от по-малките партньори. **Индия, спрямо Китай, е подчертано по-ограничената откъм икономически ресурси страна.** Джобовите на Пекин са несъмнено „по-дълбоки“ и китайците могат да заемат суми и дори да търпят загуби в размери, с които Ню Делхи трудно може да се конкурира. За да се бори с Дракона, Тигърът мъдро избира да насочва усилията си в по-ограничен брой цели, но с по-голяма концентрация на икономически, политически и дипломатически натиск.

	Площ	Население	Място в света по население	БВП	Място в света по БВП	Бюджет за отбрана	Място в света по бюджет за отбрана
Индия	3287590 _к м ²	1 276 267 000	2	2 380 000 000 000\$	7	45 000 000 000\$	8
Китай	9596961 _к м ²	1 376 049 000	1	11 212 000 000 000\$	2	129 400 000 000\$	2

Индия и Китай съпоставени

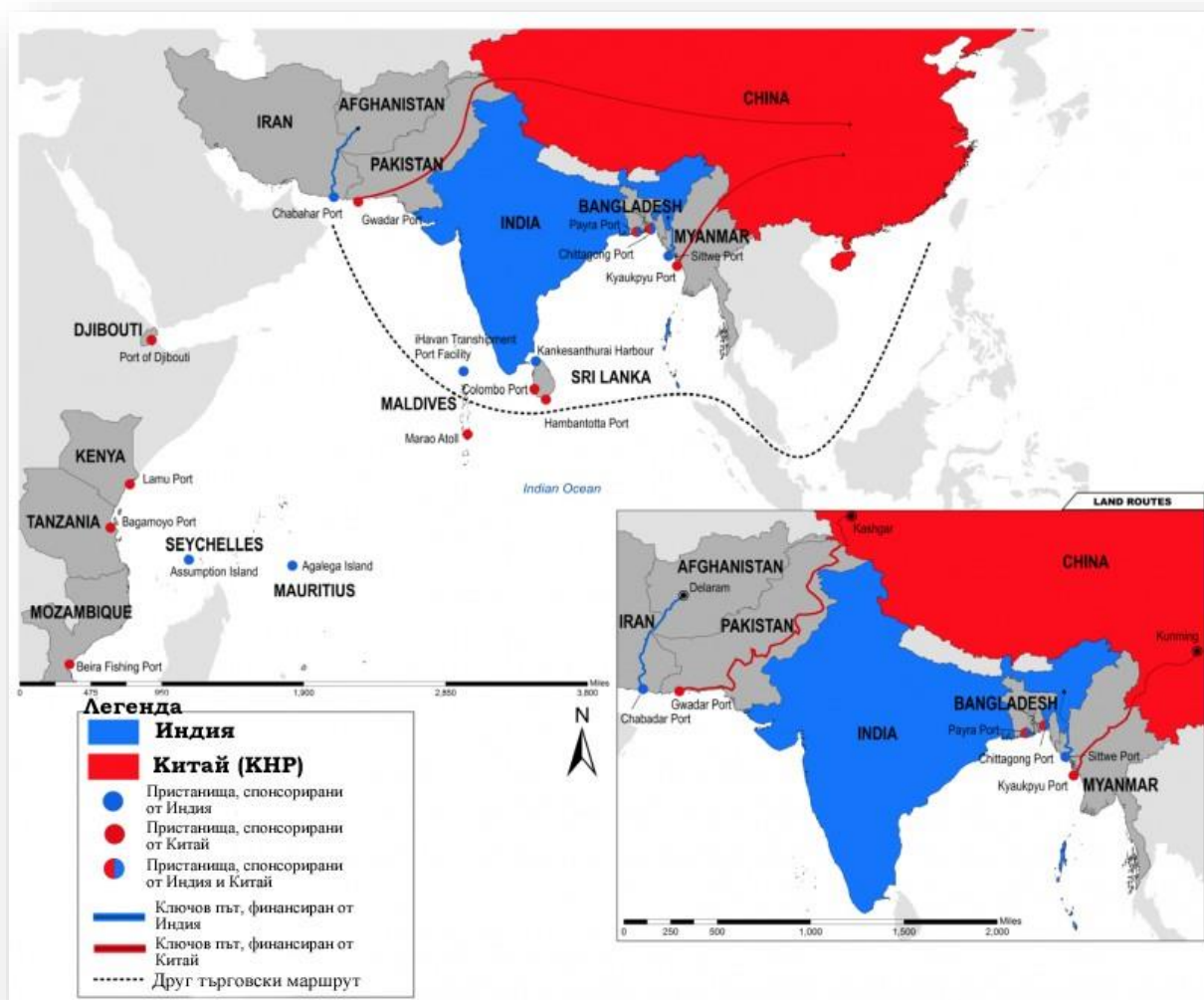
С оглед на китайското упорство по отношение на териториалните води в Южно Китайско море, Ню Делхи побърза да потърси сближаване с Филипините и Виетнам, които станаха жертва на агресивната морска политика на Пекин. Тя е свързана с изграждането на система от изкуствени острови далеч на юг, с идеята за драматично разширяване на китайската акватория. Целите на КНР са едновременно стратегически и икономически. От военна гледна точка, присъствие на непрекъснато засилващия се китайски флот ще разшири

отбранителния (и *нападателния*) периметър на страната за сметка на съседите и ще изтласка назад първоначално застрашената зона – онази територия, която първа би пострадала в случай на война по суша и море. От икономическа гледна точка, **експанзията в Южно Китайско море ще значи слагане на ръка върху жизнено важния за Китай морски маршрут към Сингапур.** Този търговски път е един от най-натоварените в света и чрез него Китай получава и изнася над 60% от своя стокооборот по море. Маршрутът е елемент от морската стратегия на Поднебесната империя (*както е известен Китай в миналото*) още от XIII век, когато монголите, които идват на власт под династия Юан, започват да формират широка китайска диаспора в района на днешна Малайзия с цел да изземат морската търговия от ръцете на месните индокитайски търговци и техните партньори от Субконтинента. Изглежда след оттеглянето на европейците, старата тенденция се възобновява от наследниците на средновековните индоокеански монархии.

ОСВЕН ИКОНОМИЧЕСКОТО ПРОТИВОПОСТАВЯНЕ ПО МОРЕ, ИНДИЯ И КИТАЙ ПРОДЪЛЖАВАТ СВОЯТА ИГРА И „НА СУШАТА“, СЪРЕВНОВАВАЙКИ СЕ ЗА КЛЮЧОВИ ПОЗИЦИИ В БОГАТИТЕ НА РЕСУРСИ ИКОНОМИКИ В ЦЕНТРАЛНА АЗИЯ.

Китай вече официално обяви своето намерение да възстанови Пътя на коприната, изграждайки грандиозно по мащабите си трасе, което да свързва Поднебесната с Близкия изток и Европа. По този начин Пекин ще търси диверсификация на търговския поток към Запада, а също и вариант за икономическо обкръжение на Делхийските тигри. В тази посока китайците са облагодетелствани от традиционните си търговски позиции в региона, датиращи още от времето, когато не само германците, но и българите „са говорели с конете си“ (по Г. Димитров). **Друг техен помощник е Пакистан** – неспокойният съсед на Индия, заплашен от разкъсването от анти-талибанската война Афганистан от север и запад, и „владенията“ на Ню Делхи на юг и изток. Пакистан се чувства не само застрашен икономически от страна на Индия. Между двете страни продължава да гори с тих, но стабилен пламък конфликтът за Кашмир, конфликт, в който активна роля има и Китай, който също както Пакистан претендира за индийски територии в региона. Пакистанците са повече от щастливи да получат

икономическа и военна помощ от Китай, който им помага за ядрения арсенал, снабдяването с изстребители, бронирана техника и оръжия за пехотата. Отделно от това, Пекин инвестира огромни суми в изграждане на магистрално трасе, което да обхожда Индия и да дава директен достъп на китайската икономика до Арабско море през Пакистан. **Нещо повече, Пакистан са склонни да предоставят военен достъп за китайския флот до своето пристанище Гуадар.**

Картата е преведена, а не приготвена от екипа на De Re Militari.

В контраст с китайската политика, Индия също се бори да изгради паралелна на китайската икономическа магистрала, която да свързва Афганистан и Иран и да дава достъп на индийската икономика директно в Персийския залив в района на Ормуз. В този контекст, Индия побърза да подкрепи вдигането на

икономическите санкции от Иран, вдигане, което бе пряко свързано и с партньорството между Делхи и Вашингтон и общия им стремеж да парират разпространето на китайското икономическо присъствие в Западна Азия.

За да не остане по-назад, **Китай също подкрепи сделката с Иран**, както и стори и Русия (*която, обаче, бе водена по-скоро от интересите си в Сирия*). В крайна сметка Иран излезе печеливш от преплитането на множество външни интереси, едновременно икономически и политически.

ТЕХЕРАН, КОЙТО С ЕДНАТА РЪКА ВЗИМА ПАРИ ОТ ИНДИЯ И СТРОИ МАГИСТРАЛА КЪМ АФГАНИСТАН, С ДРУГАТА РЪКА СКЛЮЧВА ИЗГОДНИ СДЕЛКИ ЗА ДОСТАВКА НА ГАЗ И ПЕТРОЛ ЗА ПЕКИН, В ЗАМЯНА НА ИНВЕСТИЦИИ, ВКЛЮЧИТЕЛНО И В ОБЛАСТТА НА ОТБРАНАТА.

Освен на запад, двете сили мерят сили и на изток. **Бирма, Тайланд, Малайзия, Индонезия, Лаос, Виетнам...**това са все държави, в които икономическото противопоставяне е свързано с изграждане на паралелни магистрали, ЖП линии, алтернативни пристанища и прочие. На локално ниво, Индия започна да печели превес над Китай по отношение на Бирма (Мианмар). Това стана, след като през 2014 и 2015, наблюдавахме засилена военна помощ от страна на Делхи за борба с бунтовнически сили в северен Мианмар. **Отношенията между Индия и Бангладеш също отбелязаха сериозно развитие** през миналата година, след като двете страни постигнаха исторически компромис по отношение на редица анклавни територии, които съществуваха от двете страни на общата им граница. Както вече споменахме в началото, Индия успя да се сближи и с Виетнам по линията на противопоставянето на китайската експанзия в Южно Китайско море. Същевременно, Китай продължава да налива средства в Лаос и Тайланд. **Последната спогодба**, станала известна на 18 май, е свързана със закупуването на китайски танкове от страна на Тайланд, за сметка руските и украинските доставчици, които до сега бяха предпочитан партньор.

Това повдига и интересния въпрос за **руско-китайските отношения**. За много българи, живеещи все още в измеренията на 1950-те години, Русия и Китай са приятели, врагове на САЩ и стожери на социализма. С риск да разочароваме всички тези хора, ще споделим с вас истината. **Русия и Китай спират да бъдат**

приятели още през 1960 година, като зародишът на тяхното политическо раздалечаване е наченат още в хода на Втората световна война, когато Мао Дзъдун си дава ясна сметка, че Москва се опитва да третира Китай така, както преди това са действали САЩ, Великобритания и Франция. С напредване на Студената война, Китай започва да развива все по-стабилни икономически връзки до степен, че днес китайската икономика и американската такава са здраво свързани в поредица от общи интереси, които контрастират рязко на стратегическото противопоставяне на двете.

ЗА КИТАЙ, РУСИЯ СЕ ЯВЯВА НЕ ТОЛКОВА ПАРТНЬОР,
КОЛКОТО УДОБЕН СЪСЕД, КОЙТО МОЖЕ ДА БЪДЕ
ИЗПОЛЗВАН ПО ОПРЕДЕЛЕН НАЧИН В ПОЛЗА НА
КИТАЙСКАТА ИКОНОМИКА И ПОЛИТИКА.

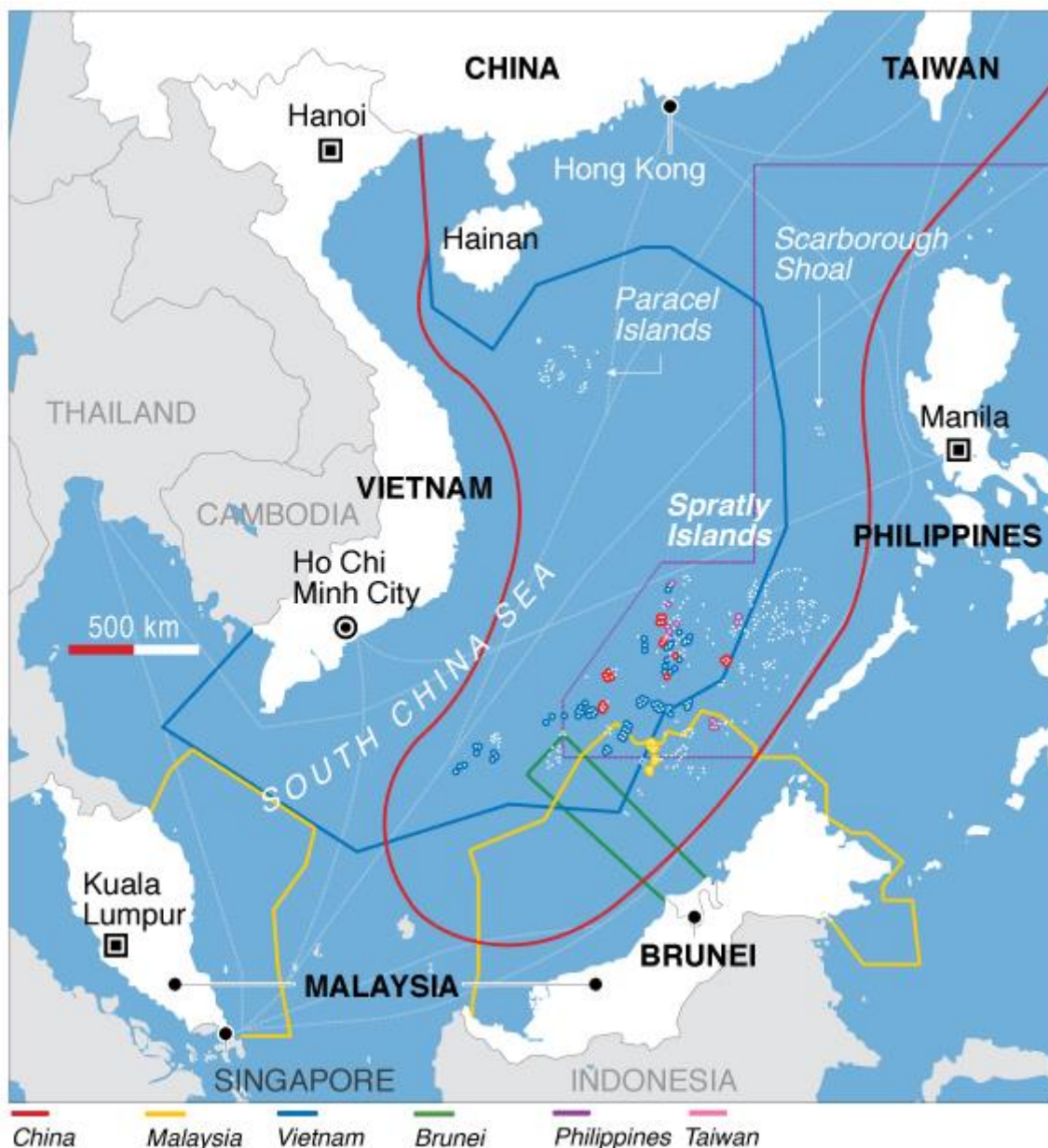
Силно критикуваната търговска политика на Путин, който допусна широкото навлизане на Пекин на сибирските пазари отвори пред КНР нова, трудно обозрима по обем ресурсна база, от която Китай може да черпи, за да продължава да помпа своята индустрия с цел запазване на икономическия си растеж, който започна сериозно да буксува, особено след като се спуска гигантския балон на недвижимите имоти в Поднебесната.

Япония, макар и действаща в тясно сътрудничество със САЩ, също преследва своя отделна икономическа политика. Тя датира още от индустриалния бум на страната през 1970-те и 1980-те години и е свързана с непрекъснатото усъвършенстване по отношение на високите технологии, ядрената енергетика, корабостроенето, а отскоро и военната индустрия, в която японците побързаха да включат своите компютърни и роботизирани технологии.

ЯПОНИЯ ИМА ИЗКЛЮЧИТЕЛНО СТАБИЛНИ
ПОЗИЦИИ НА ПАЗАРИТЕ В ИНДОКИТАЙ, КАТО ЗА
РАЗЛИКА ОТ НЮ ДЕЛХИ, ТОКИО ИМА ЛУКСА ДА СЕ
РАДВА НА ДАЛЕЧ ПО-ДЕЛИКАТНИ
ВЗАИМООТНОШЕНИЯ С ПЕКИН.

Основният външнополитически дразнител за Япония през последните години е Северна Корея. „Енигмата Пхенян“, която занимава политици и стратегии в Пекин, Токио, Сеул, Москва и Вашингтон, продължава да е опасно неизвестно в гео-

стратегическото уравнение на Далечния изток. Засега, новият лидер на „последната комунистическа страна в света“ успя единствено да консолидира сътрудничеството между Южна Корея, Япония и САЩ и едновременно с това да раздразни Китай. Русия, като че ли, остана единствената страна, граничеща със Северна Корея, която не влоши отношенията си с Пхенянь, като опита за флангова игра спрямо Пекин вероятно стои в основата на това политическо статукво.

Карта, показваща оспорваните острови между силите в Южно Китайско море. Карта от Wikipedia.

Противопоставянето в Южно Китайско море и състезанието за икономически превес в политиката на Иран ще са основните ключови елементи от единоборството между Индия и Китай през настоящата година. Двете сили няма да пропуснат и своите флангове в **Индокитай**, а „надцакването“ в Шри Ланка, където про-индийските и про-китайските партии размразяват и замразяват проекти на двете страни с всеки нов мандат също обещава да е интересно дерби от най-висшата политическа лига.

ВСЕ ПОВЕЧЕ СПЕЦИАЛИСТИ И АНАЛИЗАТОРИ
ПРОГНОЗИРАТ ИЗДИГАНЕТО НА ПЕКИН КАТО
МОРСКИ ХЕГЕМОН В ЗАПАДНИЯ ПАСИФИК, НА
КОЕТО ИНДИЯ И САЩ НЕМИНУЕМО ЩЕ ОТГОВОРЯТ
СЪС СБЛИЖАВАНЕ И ТЪРСЕНЕ НА СИНХРОН ПО
ОТНОШЕНИЕ НА ИКОНОМИЧЕСКИТЕ СДЕЛКИ И
РАЗВИТИЕТО НА ОТБРАНАТА.

Русия, която към момента е фиксирала вниманието си в Сирия, също може да пробуди азиатската си политика в случай, че в Леванта нещата най-сетне получат известна яснота. Засега Кремъл може да разчита на подкрепата на своите бивши сателити, завършващи на „-стан“, където „мини-владимировци“ дирижират вътрешната и външната политика на страните си с размах, непознат на техните велики предци от епохата на номадските ханства.

СИТУАЦИЯТА В ИРАК

През изминалата седмица иракските сили за сигурност заедно с бойци от проправителствени милиции започнаха операция за връщането на контрола над **град Рутба** от Даеш („Ислямска държава“).

Специални части, войници, полиция и членове на гранична полиция, както и проправителствени милиции ще участват в операцията в **провинция Анбар**. Танкове и артилерия са включени също, а силите на терен ще бъдат подкрепени

по въздух от американски и иракски самолети. Иракските сили успяха да влязат в Рутба, но имаше контраофанзива от Даеш.

ГРАД РУТБА Е РАЗПОЛОЖЕН В ЗАПАДНИТЕ ЧАСТИ НА ПРОВИНЦИЯ АНБАР И Е ГЛАВНА ОТПРАВНА ТОЧКА ПО ПЪТЯ ЗА ЙОРДАНИЯ. РУТБА БЕШЕ ЗАВЗЕТ ОТ ДАЕШ ПРЕЗ 2014 ГОДИНА. ПРИПОМНЯМЕ, ЧЕ ДЖИХАДИСТИТЕ ЗАВЗЕХА ГОЛЕМИ ЧАСТИ ЗАПАДНО И СЕВЕРНО ОТ СТОЛИЦАТА БАГДАД ПРЕЗ ЮНИ 2014 И НАПРАВИХА ГОЛЯМА ОФАНЗИВА В ПРОВИНЦИЯ АНБАР, ПРЕВЗЕМАЙКИ ПРОВИНЦИАЛНИЯ ГЛАВЕН ГРАД РАМАДИ ПРЕЗ 2015 ГОДИНА.

Иракските сили успяха да върнат част от териториите, подsigурявайки град Рамади по-рано тази година, като върнаха контрола си и над град Хит миналия месец. Но големи части от Анбар – най-голямата по площ иракска провинция, включително и град Фалуджа – остават в ръцете на джихадистите, както и немалка част от провинция Ниневия и град Мосул на север.

Даеш успява все още да осъществява бомбени атаки в държаните от правителството райони, включително Багдад. Само за изминалата седмица близо 100 души загубиха живота си при атентати в иракската столица.

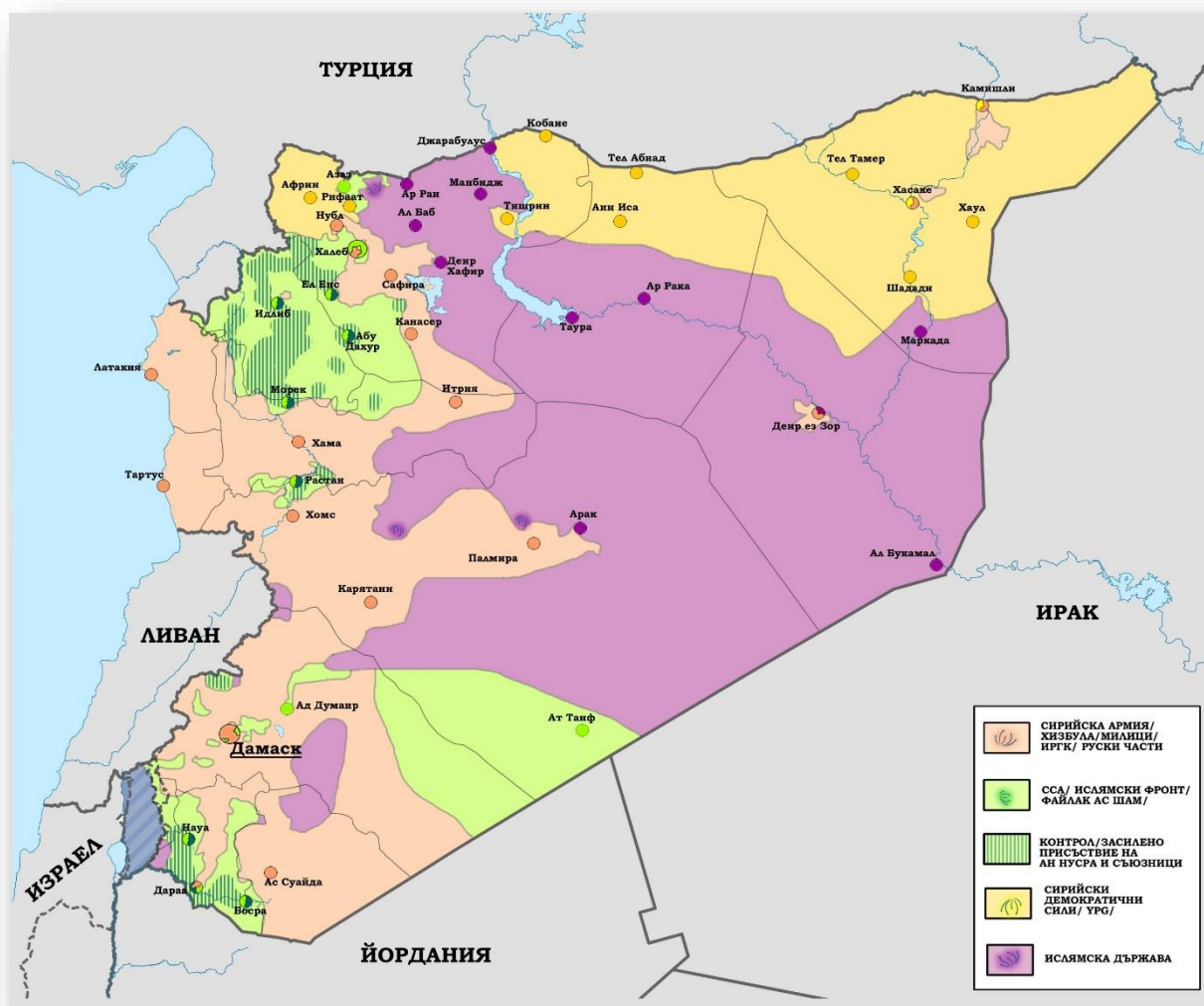
В същото време, през последната седмица се показаха отново вътрешните търкания между политическите движения в **Иракски Кюрдистан**. В Ербил, Кюрдската демократическа партия (KDP) заяви на 18 май, че споразумение между Движението за промяна (Горран) и Патриотичния съюз на Кюрдистан (PUK), което беше постигнато наскоро, ще влоши политическата ситуация в автономния район.

Споразумението, подписано между Горран и PUK на 14 май, беше финализирано на 17 май. Според управляващата партия на Барзани, това споразумение ще засили вътрешния разкол в Иракския Кюрдистан.

СИТУАЦИЯТА В СИРИЯ

В този брой представяме, заедно с цялостната карта, две детайлни карти на Сирия за районите около оспорваните **Халеб (Алепо)** на север и **Палмира** (Тадмур) на изток.

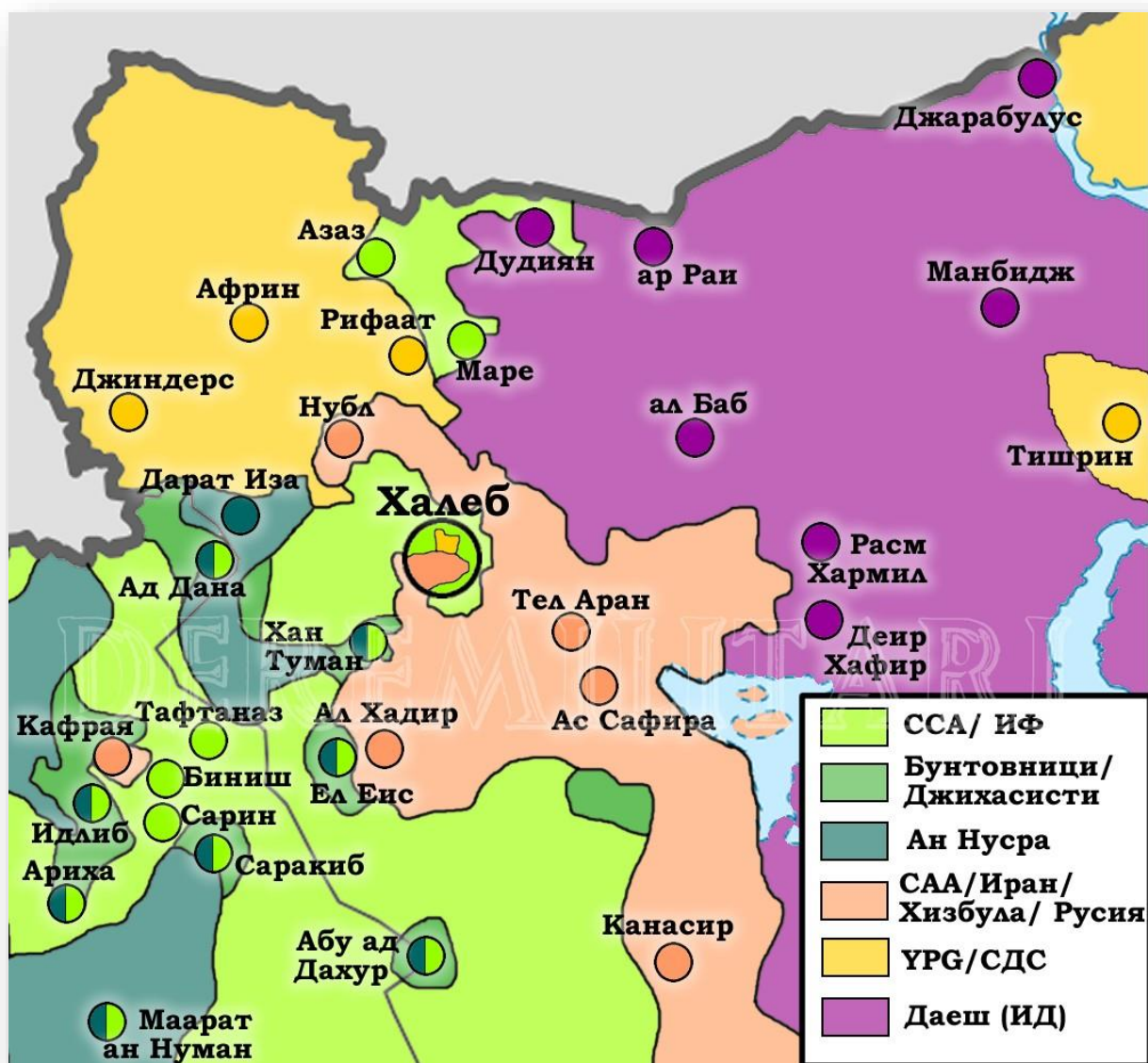
По този начин представяме в повече детайли случващото се на терен, а също и да насочим внимание към сложната структура, в която се е превърнала Северна Сирия най-вече, където всяка селище често е обект на офанзива от страна на няколко враждуващи сили.

През изминалата седмица се увеличи броят на бойците, идващи от Иран, най-вече в провинция Алепо и около Палмира. По официални данни от Техеран, излезли на 18 май, „много доброволци са поискали да се присъединят в борбата в Сирия в подкрепа на сирийския президент Башар ал Асад срещу „тероризма“.

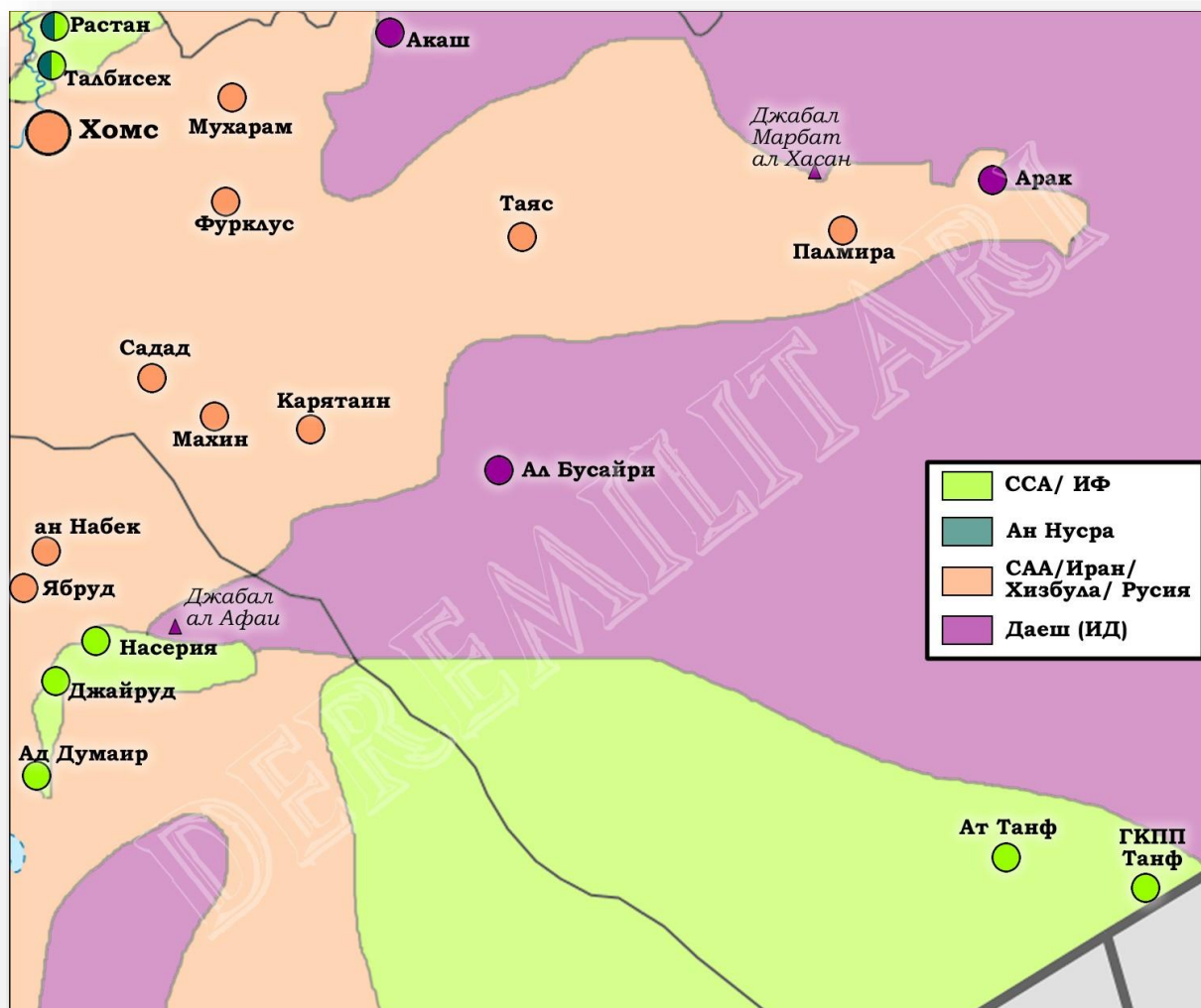
Въпреки че официално Иран отрича да има войници на терен в Сирия, новините за убити членове на елитните части от Революционната гвардия се увеличават като само в иранските медии данните посочват поне за 100 убити.

По данни, [публикувани в британския „Телеграф“](#), убитите иранци в Сирия от началото на конфликта, са най-малко 700, а на терен има 2 000 членове на Революционната гвардия, които официално са „съветници към сирийската армия“.

На юг, в околностите на **Дамаск**, сирийската армия успя да превземе бунтовнически селища на 19 май в опит да се засили контролът върху размирната област **Източна Гута**. Град **Дейр ал Асафир**, както и 9 по-малки села около него бяха превзети за първи път от февруари тази година.

Операщата в района организация Джейш ал Ислям изтегли близо 800 свои бойци през последните дни, оставяйки бунтовнически части да се сражават сами. Напредването на силите на Асад беше подкрепено от масирани въздушни удари.

СИТУАЦИЯТА В ЛИБИЯ

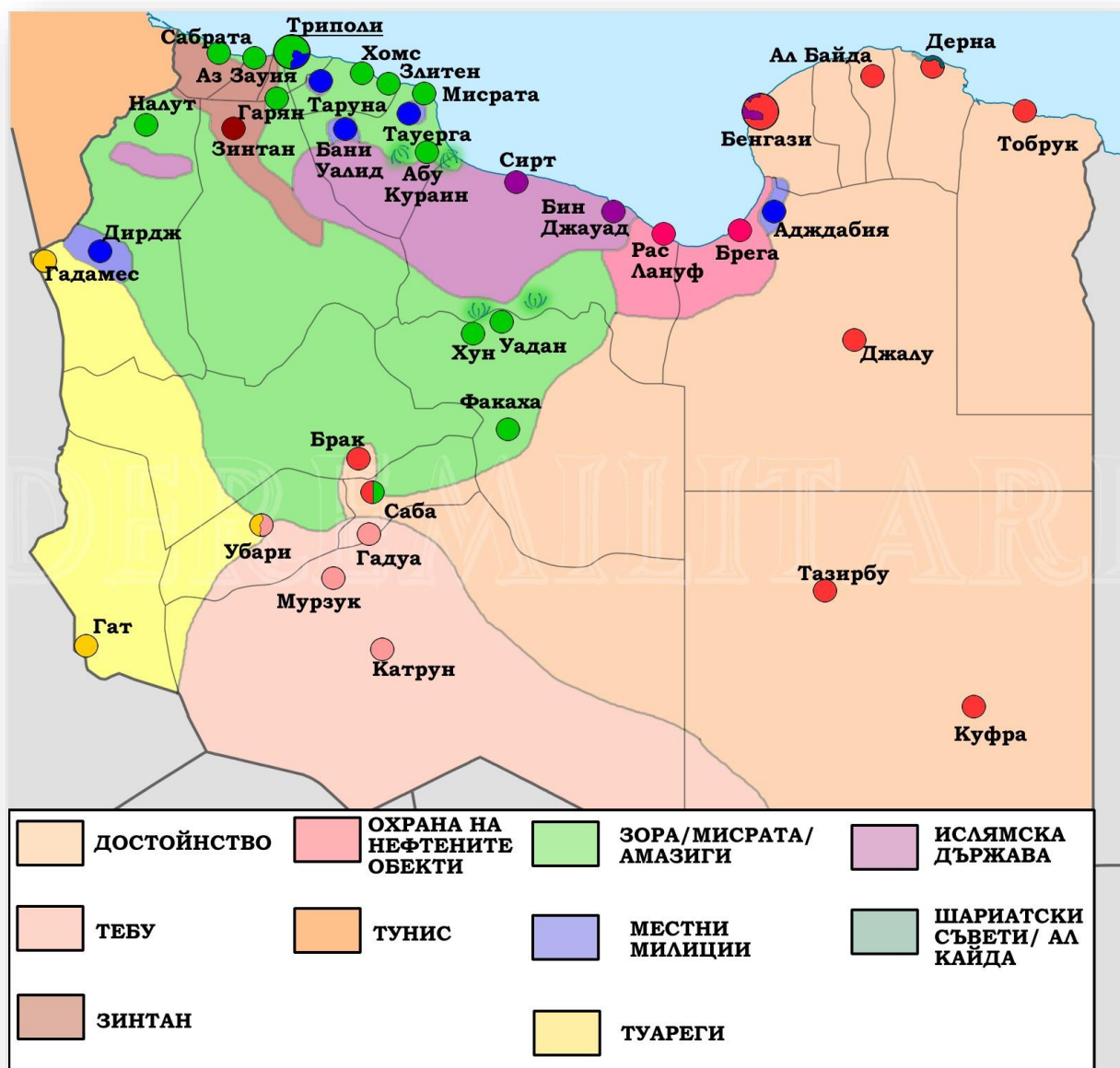
Силите на подкрепеното от ООН правителство в Либия обявиха през изминалата седмица, че изтласкват джихадистите от Даеш („Ислямска държава“) в посока тяхната крепост **град Сирт**, но при атака с кола бомба от Даеш, загинаха 7 души, а други 30 бяха убити при сражения. Либийските сили са завзели две селища около **Абу Грайн** от ръцете на Даеш.

Абу Грайн се намира на 140 км. от Сирт и на 100 от Мисрата. На 18 май бяха завзети и селищата Абу Наджайм и Замзам.

В същото време, Даеш **екзекутираха 49 души** в Сирт, обвинени в „шпиониране, магьосничество и богохулство“.

Появиха се новини, че САЩ използват остров Пантелерия, разположен южно от Италия, за да нанасят удари по Даеш и да извършват наблюдение по близо 2000 километровата брегова ивица на Либия. През изминалата седмица Пентагонът потвърди, че са изпратени специални части в Либия, които да оперират в и около Мисрата и Бенгази.

На 19 май танкери, които бяха блокирани за 3 седмици в Либия, бяха пуснати на пристанище Марса ал Харига, с което 600 000 барела петрол ще бъдат доставени до Великобритания. С тази новина започва отново доставката на либийски петрол, които бяха спрени за последните месеци.

Трябва да се обърне специално внимание на **петролните залежи в Либия** и особено на тяхното разположение. Даеш ще се опитва да води офанзивите си около тези петролни полета в Източна Либия, за да захранва не само като цяло организацията си, но и силите си в Либия, установени около Сирт.

Важна новина от изминалата седмица е обявяването на **Адждабия** за „самостоятелен град“ – т.е. местните милиции решават да се отбраняват сами, без да разчитат на националната армия, водена от Халифа Хафтар. Това събитие засилва политическите раздори в армията, както и се отразява на сраженията срещу Даеш.

